

[Steincke.]
 med Retsplejelovens § 48. Maa jeg i den Anledning sige, at jeg i min Ministertid var overmaade ked af den Form, som Retsplejelovens § 48 har, idet Justitsministeren, som dog er den øverste juridiske Autoritet her i Landet, i Virkeligheden ikke har nogen som helst Føling med saadanne Klager. Jeg har aldrig set en Landsretspræsident efter § 48 sende Offentligheden Besked om nogen som helst selv graverende Klage, og Justitsministeren har ingen Mulighed for at gribe ind. Jeg finder, det er en daarlig Ordning, og jeg tror, at de uheldige Sider ved den vil vise sig i stigende Grad — der er jeg enig med det ærede 15de tingvalgte Medlem —, naar vi lægger en Række nye Forretninger ind under Dommerkontorerne. Jeg tror endvidere ikke, at Justitsministeriets Kasseinspektør kan blive et praktisk Medlem, som Justitsministeren skitserede det, mellem Præsidenterne og Justitsministeriet, saaledes at vi derved skulde kunne faa den Ordning, at Kasseinspektøren optraadte paa begge Vegne, hvad Justitsministeren kaldte at opnaa en dobbelt Kontrol. Det kan ikke ske alene af den Grund, at Kasseinspektøren kun en enkelt Gang kommer ud i Landet, medens Klagerne vil strømme ind til Stadhed. Jeg er altsaa utilfreds med det Svar. Jeg indrømmer, at der kan neppe gives stort andet Svar, men jeg er ogsaa forberedt paa, at det ikke vil vare længe, før vi vender tilbage til dette Problem: hvorledes Justitsministeriet skal opnaa et passende Indseende med, hvad der i Virkeligheden foregaar af administrative Forretninger paa Dommerkontorerne.

Justitsministeren (Rytter): Som det ærede 15de tingvalgte Medlem nu udtalte sig, er der ingen Tvivl om, at han vil stemme imod et Forslag, hvor der findes en saadan § 4 eller en tilsvarende Paragraf. Det gør mig ondt, at det ærede Medlem har saa absolut et Standpunkt, for jeg synes netop, det er godt, at den Forbindelse, der stadig har været mellem Befolkningen og Retsbetjentkontorerne, kan blive ved i nogen Udstrækning — vi kan altid strides om i hvor stor Udstrækning. Jeg troede egentlig heller ikke, at det ærede Medlem vilde indtage et saa kraftigt Standpunkt, thi det ærede Medlem maa dog huske, at den Gang vi fra Venstres Side stillede Forslaget i Folketinget, havde vi Tilslutning af det ærede Medlems Partifælle.

Hermed sluttede Forhandlingen.

Ændringsforslag Nr. 1, § 1, saaledes ændret, og §§ 2 og 3

vedtoges uden Afstemning.

Ændringsforslag Nr. 3

vedtoges enstemmigt med 46 Stemmer.

Ændringsforslag Nr. 4

vedtoges med 47 Stemmer mod 9.

Ændringsforslag Nr. 5

vedtoges enstemmigt med 46 Stemmer.

§ 4, saaledes ændret,

vedtoges med 47 Stemmer mod 9.

Med Vedtagelsen af § 4 var Ændringsforslag Nr. 2 bortfaldet.

§ 5

vedtoges uden Afstemning.

Lovforslagets Overgang til tredje Behandling

vedtoges uden Afstemning.

Man gik derefter til:

Første Behandling af Forslag til Lov om Erhvervelse af Hvedholm Slot til Plejehjem for sindssyge.

(Lovforslaget findes i Tillæg C. Sp. 923).

Lovforslaget sattes til Forhandling.

Ministeren for Sundhedsvæsen (Rubow):

Det Forslag, jeg har den Ære at forelægge for det høje Ting, gaar ud paa at købe Hovedbygningen Hvedholm til Anvendelse til Plejehjem for kronisk sindssyge. Forslaget er et Led i Planerne om at forøge Pladserne under vort Sindssygevæsen. Særlig paa Middelfart Hospital har Pladsmangelen været følelig, og ved Anskaffelsen af Hvedholm og ved at henlægge dette som et Plejehjem under Middelfart Hospital vil dette Hospital i væsentlig Grad blive aflastet, idet ca. 125 kronisk sindssyge kan overflyttes fra Middelfart Hospital til Hvedholm. Derved vil Middelfart i højere Grad end hidtil kunne opfylde sin Mission: at kunne modtage friske Tilfælde i tilstrækkeligt Omfang.